

to spørgsmål, at alt tyder på, at de to spillere hr. Tom Behnke og hr. Thulesen Dahl ikke har læst den rapport, hvorom vi taler i dag?

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg takker for assistancen og skal bare bekræfte det, hr. Poul Qvist Jørgensen sagde. Den rapport, der foreligger fra Østersørådets kommissær for menneskerettigheder, henviser jo til en lang række af disse internationale konventioner og rejser den diskussion, om medlemslandene omkring Østersøen lever op til den. Det handler om dobbelt statsborgerskab, det handler om behandlingen af statsløse, og det handler om nogle forhold på bl.a. børneområdet. Det er det, der er grundlaget for debatten, og den rapport ligger her, så hr. Kim Behnke og hr. Thulesen Dahl kan selv slå op på siderne. Ellers må jeg bruge den næste halve time til at finde sidetals-henvisningerne.

Poul Qvist Jørgensen (S):

Jeg synes, dagen i dag er en slags gennembrudsdag og en positiv dag, og det er godt. Jeg synes også, det er godt, at vi har fået et forslag til vedtagelse, som vi naturligvis på baggrund af det arbejde, vi har været med i, selvfølgelig kan stemme for.

Jeg synes også, det er godt, at Folketinget får en lejlighed til at koncentrere sig om det, man kunne kalde naturalisationspraksis i Danmark, i form af denne forespørgselsdebat, som er rejst af SF. Netop for at få afmystificeret, hvad der foregår af procedurer, sagsbehandlinger og kontroller, før Folketinget vedtager de tre årlige love om indfødsrets meddelelse, er det prisværdigt, at vi tager os tid til denne forespørgsel. Den har der egentlig længe været brug for.

Den konkrete anledning er som nævnt, at Indfødsretsudvalget har fået oversendt og har været inviteret til en gennemgang og en drøftelse af rapporten, kriterier og procedurer osv. Jeg tænker selvfølgelig på den allerede flere gange omtalte rapport, som er udarbejdet af kommissæren for Østersørådet, Ole Espersen. Rapporten påviser, at der er stor forskel på, hvorledes indfødsretssager behandles og afgøres i de enkelte medlemslande, og at disse forskelle har udspring i forskellige forhold. Det er f.eks. helt overordnet de enkelte landes opfattelse af og respekten for Menneskerettighedserklæringens overordnede målsætning, men naturligvis også, at den enkelte nation har sine

helt egne spilleregler og forudsætninger, hvordan disse er opstået, og hvordan de er skruet sammen.

Det gælder også den danske model, som ministeren gjorde noget ud af at beskrive. Det er jo i grundloven, vi finder baggrunden for den særlige danske konstruktion, som Indfødsretsudvalget er udtryk for, og som også gør, at vi har Justitsministeriets særlige situation i forhold til Indfødsretsudvalget og i forhold til Folketinget. Det giver sig også udtryk i, at der skal en folketingsbeslutning til, for at et statsborgerskab kan meddeles.

Inden jeg går over til at kommentere de enkelte forhold i den danske praksis, finder jeg anledning til helt overordnet at sige, at rapporten klart viser – således som det også fremgår af de bemærkninger, vi må lægge ører til her i Folketingssalen, når lovforslagene om indfødsrets meddelelse er til behandling – at hvis der skulle være nogen, som har fået den opfattelse, at Danmark skulle være et land, hvor stort set hvem som helst og stort set også når som helst og uden større vanskeligheder og administrativt bøvnl bare får tildelt statsborgerskab, og at vore regler er åh, så liberale og åh, så tilfældige – nogle vil endda sige laissez faire-prægede og slappe – tager de grueligt fejl.

Det er en særskilt gevinst ved bekendtskabet med redegørelsen, at man i hvert fald visse steder kunne komme til at erkende – måske ikke offentligt, men i hvert fald i sit hjertes inderste lønkammer – at vi her i Danmark faktisk ikke er særlig åbne, endsige særlig liberale i vores tildelingspraksis. Vi bliver også kritiseret for det i rapporten, og det skal vi ikke være kede af, for det skal vi notere os. Men vi skal også værge for os, og det kommer vi måske ind på senere under debatten.

Jeg synes, det er vigtigt at notere sig, at det har været den nuværende regerings klare hensigt, at der skulle være åbenhed og gennemsigtighed om de spørgsmål, og derfor er vi i virkeligheden forud for den kritik, som blev rejst i Østersøkommissærens betænkning, idet justitsministeren den 3. oktober i fjor udsendte det cirkulære, der er åbent og tilgængeligt for alle. Når vi alligevel ikke har fået de offentlige mere populære pjecer, skyldes det jo det helt enkle forhold, at med den modvilje, der har været mod at genforhandle de aftaler, der var indgået i Indfødsretsudvalget, og som udløb ved årsskiftet, har der ærlig talt ikke været noget at lave pjecemateriale om, for der var ikke lavet